

KDYŽ VRAŽDÍ DĚTI

STEPHAN HARBORT

Copyright © Droemer Verlag. An imprint of Verlagsgruppe
Droemer Knaur GmbH & Co.KG, Munich
Translation © Richard Kříž, 2019
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z německého originálu WENN KINDER TÖTEN
přeložil Richard Kříž
Redakční úprava Drahomíra Smutná
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2019
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-133-4

Pro Amelii a Davida a Katharinu

„Bohužel není příliš mnoho rodičů,
jejichž vztah k dětem je pro ně opravdovým
požehnáním.“

Marie von Exner-Eschenbach

Zločiny popisované v této knize jsou autentické a odpovídají výsledkům vyšetřování kriminální policie, resp. skutkové podstatě soudního řízení. Jména jednajících osob byla částečně pozměněna. Rovněž biografické údaje, resp. údaje o místě a čase byly tu a tam pozměněny. Tento postup byl zvolen v souladu se zákonem na ochranu osobních údajů.

Předmluva

„Je pouze čin, nikoli pachatel;
určité okolnosti neodvratně vyvolávají určitý čin.“

Erik Wolf

„Zastřelil jsem otce.
Tento vztah otce a syna musel skončit.“

Joseph Hall (10 let)

Srpen 2013, Sao Paolo, Brazílie

Bezpečnostní kamera zaznamenává auto parkující poblíž školy v pondělí ráno, přesně v 1:25. Kdo autem přijel, není možné poznat, protože řidič kupodivu nevystupuje a z auta nevystoupí ani příštích pět hodin. Až v 6:32 zaznamená stejná bezpečnostní kamera, že někdo auto opustil a jde směrem ke škole. Zjevně se jedná o osobu malé postavy s batohem na zádech. Nebo je to spíš školní aktovka? Později bude policie předpokládat, že touto osobou je Marcelo Pesseghini, 13letý syn majitelky vozidla.

Marcelo je toho dopoledne jako obvykle ve škole, jako obvykle je při vyučování uvolněný, bezstarostný, avšak na rozdíl od obvyklých zvyklostí ho tentokrát neodveze jeho matka, nýbrž požádá otce jednoho kamaráda ze třídy, aby ho laskavě vzal domů, protože jeho matka,

povoláním policistka, po noční směně asi zaspala. Když po čtvrt hodině zastaví před domem rodičů a Marcelo vystoupí, řekne svá poslední slova: „Tak ahoj, zítra“, zmizí v domě a za několik minut se střelí služební pistolí svého otce do hlavy.

Kolem poledne téhož dne se vyšetřovatelům nabídne v domě rodiny Pesseghiniových obraz hrůzy. Marcela najdou bez známek života na matraci, vražednou zbraň drží stále v ruce. Vedle něho leží mrtvé tělo jeho matky Andrey (36) a otce Luise (40). V sousedním domě narazí šokovaní policisté na tělo babičky a chlapcovy pratety. Jak se později zjistí, všechny oběti byly doslova popraveny ve spánku, střelou do hlavy a stejnou pistolí. Proč Marcelo spáchal tento nepochopitelný čin a proč celou svoji rodinu vyhladil, se nepodaří objasnit.

Případy, kdy děti jako Marcelo vraždí, v ojedinělých případech dokonce provedou sériové vraždy, nebo jednájí jako by je popadl amok, nevybírají si cíl a zbraně prostě obrátí proti jiným lidem, zpravidla neumějí odborníci nikde na světě vysvětlit. Protože v takovýchto závažných, iritujících a nepochopitelných případech si kladou opakovaně a oprávněně stále stejné otázky, které se netýkají pouze jednotlivých politováníhodných případů: Kdo selhal? Kdo nedostál své zodpovědnosti? Kdo je vinen? Jsou na vině rodiče? Členové rodiny? Pedagogové? Škola? Společnost? Proč se něco takového stalo? Co žene dívky a chlapce do krajnosti?

Člověk se brání již samotnému pomyšlení na takovéto činy. Pro děti, symbol důvěřivosti a nevinnosti, není možno použít ani běžné sankce spravedlnosti, ani obvyklé vyšetřovací a zjišťovací metody právníků. Vražda, zabití, znásilnění nebo loupež, kriminální jednání, které se podle odpovídajících znaků označují jako skutková podstata ve smyslu trestního zákoníku a jím jsou i vysvětlovány,

není možné použít pro děti, a nemůžeme je proto použít ani jako východisko při vyšetřování. Celou situaci někdy komplikují i hojně rozšířené teorie, které se při bližším pohledu ukážou jako nevhodné – například, že když děti vraždí, jedná se v převážné většině případů o činy mezi sourozenci, údajně vyvolané emocionální krizí. Touto knihou dokážu, že tato speciální forma delikvence obsahuje mnohem více aspektů a jim musejí odpovídat i rozdílné úhly pohledu na jejich posuzování.

Jediné nezvratné vědecké poznání, týkající se tohoto druhu násilí, je založeno na každoročně prováděných statistických šetřeních. Podle údajů spolkového kriminálního úřadu se jedná, nejen v Německu, nepochybně o velmi ojedinělé případy: v uplynulých desetiletích činil podíl dětí podezřelých z činů „vraždy a zabití“ průměrně 0,16 %. V roce 2016 to bylo přesně deset chlapců a jedna dívka. Tato velmi nízká čísla jsou pravděpodobně jedním z hlavních důvodů, proč se vraždy dětí jako pachatelů dosud setkávaly s tak malou pozorností a hodnocením odborníků.

A právě toto macešské jednání, tato nevědomost, vzbudily moji pozornost a inspirovaly mě k tomu, abych shromáždil pokud možno všechny typy projevů této extrémní dětské kriminality a podíval se na ně podrobněji. V uplynulých 25 letech jsem se setkal s těmi nejstrašnějšími zločiny a nejhoršími vraždami spáchanými v Německu, ale jen nad činy spáchanými dětmi jsem stál jako němý.

Co bychom měli chápat pod pojmem „dítě“, není otázka sociologická, psychologická nebo kriminologická, nýbrž otázka především právní. První indicie, od jakého věku by měly být děti zodpovědné za své jednání, poskytuje paragraf 828 odst. 1 občanského zákoníku (německý občanský zákoník, veškeré odkazy na zákony se týkají německých zákonů – pozn. překladatele). V něm stojí: „Kdo nedosáhl

hranice sedmi let, není zodpovědný za škodu způsobenou jinému.“ Z toho tedy vyplývá, že šestileté a mladší děti jsou absolutně trestně nezodpovědné.

Jiné je to v případě, kdy se má rozhodnout, od jakého nejnižšího věku se může či má uložit trest ve smyslu trestního zákoníku. Například, aby bylo možno uložit peněžitý trest, nebo trest odnětí svobody, musí být osoba trestně zodpovědná ve smyslu paragrafu 20 trestního zákoníku. Tím se rozumí schopnost „pochopit protiprávnost činu, či jednat s tímto vědomím.“ Neschopnost dětí takového pohledu na věc můžeme nevyvratitelně vytušit z paragrafu 19 trestního zákoníku. A protože uložení trestu předpokládá osobní provinění, podle této zásady nemohou být v Německu děti mladší 14 let obžalovány.

Pohled na zletilost ve smyslu trestního zákona je v důsledku politických nebo kulturních faktorů v různých zemích stanovena velmi rozdílně. Zatímco v mnoha středoevropských a západoevropských zemích může být dítě trestně stíhané až po dovršení věku 14 let (v Belgii 18 let), v Anglii mohou být uloženy tresty odnětí svobody od věku 10 let. V nedávné době byla v Izraeli hranice trestní zodpovědnosti snížena na 12 let. Úřední odůvodnění: „Pro toho, kdo byl zavražděn ranou nože do srdce, je bezpředmětné, zda dětský pachatel je dvanáctiletý či patnáctiletý.“ Velmi sporná argumentace, protože právě děti se v závislosti na vývoji nechají mnohem méně ovlivnit či zastrašit hrozbou přísnějších trestů než dospělí. Z tohoto důvodu je po celém světě využíváný trest smrti nejen lidsky nevhodný, ale i hloupý.

Zvláště zmateně se jeví právní úprava v USA: Na jedné straně mohou být děti trestně stíhané nejdříve od sedmi let, na straně druhé však neexistuje jednotná právní úprava založená na federálních principech, takže v mnoha státech mohou být stanoveny často i velmi rozdílné věkové

hranice trestní zodpovědnosti – mezi dovršením šestého a dvanáctého roku – ačkoli není možné přihlížet k rozdílům dotčených dětí s ohledem na trestně právní zodpovědnost ani z jiného důvodu. Právní chaos, který jde k tíži dětí, jež si v ojedinělých případech odpykávají za spáchání stejného činu delší tresty odnětí svobody než dospělí. I o tom pojednává tato kniha.

V průběhu provádění rešerší, ale i při analýze a vyhodnocování jednotlivých případů (výsledky studií viz v příloze), jsem si velmi rychle uvědomil, že každé úmyslné zabití člověka spáchané dítětem, posuzuje a vnímá okolí pachatele velmi stereotypně: na počátku vyvolá čin neuvěřitelný údiv a bezmezná zděšení, nikdo není schopen ho pochopit, pachateli jsou kladeny až inkvizitorské otázky, poté je automaticky odsuzován, okamžitě je mu vyměřován trest a vzápětí společnost čin vytlačuje, jako by se nic takového nestalo, jako by byl tak strašný čin pouhým snem.

Podobné a neustále se opakující chování společnosti je pochopitelné. Vraždy spáchané dětmi se nehodí do našeho běžného života, nechápeme je a spíše jsme ochotni předpokládat, že děvčata a chlapci, kteří se ještě batolí na hřišti a hrají si na četníky a lupiče, nejsou z mnoha důvodů ani schopni tak extrémních násilných činů. Dokonce si je neumíme představit se zbraní v ruce a později s pouty na ruku před soudcem. Možná že tento velmi rozšířený omyl je i jedním z důvodů, proč k takovým činům vůbec dochází.

Stephan Harbort
Düsseldorf, červen 2018

Konec nevinnosti

„Rozhodl se ukončit život toho chlapce,
a rozhodl se učinit tak způsobem,
který byl mnohem víc než pouhým zabitím.“

„Je zde jedna věc, která mi nahání obzvláštní strach.
Kdyby nebyl odhalen,
určitě by opět vraždil.
A to je děsivé.“

„Nejtěžší pro mne je, když se mne někdo zeptá:
„Kolik máš dětí?“
Nejčastěji odpovídám takto:
„Jednoho chlapce mám tady doma
a ten druhý na mne čeká v nebi.““

Pondělí, 2. srpna 1993

Savona, vesnice s 942 obyvateli v Steuben-County, asi 120 km jihovýchodně od Rochesteru v americkém státě New York. Ulice, v níž si čtyřčlenná rodina postavila kamenný dům, je lemovaná vzrostlými javory. Vesnická radnice je vzdálena pouze 200 metrů, naproti stojí kostel, dál následuje škola a po pravé straně park, kde tráví obyvatelé s dětmi volný čas. Idylické, přehledné, mírumilovné a bezpečné místo.

9:15. Nebe je zataženo tmavými mraky a zdá se, že během čtvrt hodiny začne pršet. Doreen Robiová (27) se musí rozhodnout. Buď odvede čtyřletého syna Derricka do prázdninového tábora, vzdáleného jen 300 metrů od jejich domu, nebo pro jednu nechá jít chlapce výjimečně samotného. V opačném případě by musela vzít do náruče 18měsíčního Daltona, který křičí ze všech sil, protože mu právě rostou zoubky, a musela by se pokusit ho uklidnit, aby ho taky mohla vzít do tábora.

„To není problém, mami, půjdu sám.“

Derrick poznal dilema své matky a chce ji ušetřit rozhodování, zbavit povinnosti. Doreen se přesto ještě chvíli rozmýšlí. Nemá přitom dobrý pocit.

Co už by se na tak krátké vzdálenosti mohlo stát? Chlapec cestu zná. Jsou to jen dva bloky. Půjde pořád jen rovně. Nadto je v tuto dobu v okolí mnoho sousedů, kteří její dítě dovedou do tábora. S nimi přeci může Derrick jít. Tady se ještě nikdy nic nestalo. Kromě toho ví, že nesmí jít s nikým cizím. To jsem mu říkala již mnohokrát.

Blondatý, modrooký chlapec je na svůj věk hodně samostatný, velmi podnikavý a veselý. Sousedé ho znají jako živého a veselého chlapce a rádi se zasmějí jeho žertům, třeba když položí jedovatě zeleného hada z plastu na chodník, schová se za keř a doufá, že se náhodný kolemjdoucí lekne. Často je „DJ“ (zkratka pro Derrick Joseph, tuto přezdívku mu dal jeho děda) vidět, jak si hraje před domem rodičů s míčem na košíkovou, nebo stojí se svým zářivě červeným kolem na rohu ulice a mává kolemjedoucím autům. Každý, kdo ho zná, má toho chlapce rád. Je to rozený sympáťák.

Doreen políbí Derricka na rozloučenou na tvář. „Mám tě ráda!“

„Já tebe taky, mami.“

Maminka mu ještě dá do ruky krabičku se svačinou a v příštím okamžiku vidí syna, jak vybíhá z příjezdové cesty k domu. Mlčky mu zamává a za okamžik je již Derrick za rohem a zmizí jí z dohledu. V tomto okamžiku nemůže Doreen ještě tušit, že vidí svého syna naposledy živého. Později si vzpomene: „Krátce poté se nebe zatáhlo bouřkovými mraky. Propadla jsem panice. Myslím, že to byl ten okamžik, kdy zemřel, a že nám chtěl dát znamení.“

„Ten den, kdy se stala ta věc s tím klukem, jsem se cítil strašně špatně. Třásl jsem se rozčilením. Brzo ráno jsem šel za otcem a zeptal se ho: ‚Táto, mám takový vztek! Musíš mi pomoci! Co si mám jen počít?‘ Otec mi řekl: ‚Když jsem já býval dříve naštvaný, vzal jsem polštář, šel jsem do stodoly a tak dlouho jsem do něho mlátil, až jsem byl tak unavený, že jsem neměl sílu na nic jiného.‘

Šel jsem tedy ven a stoupnul si ke stromu. Pak jsem do něho tak dlouho bušil pěstí, až mi z prstů tekla krev. Strašně mě to bolelo. Potom jsem se vrátil domů. Bylo to OK. Otec na to nic neřekl, jen se tak divně podíval. Když jsem o něco později odešel z domu, chtělo se mi přesto někomu ublížit.“

Kolem 11 hodin. Na brzké ráno toho dne byla předpovídána bouře, avšak až o půldruhé hodiny později začalo silně pršet a strhla se bouřka, kvůli níž musel být prázdninový program přerušen. Jako všechny mámy a tátové jela i Doreen do tábora, aby vyzvedla syna. Jeden po druhém odcházely tucty dětí promočené skrz naskrz a nasedaly do aut svých rodičů. Parkoviště před táborem se začalo vyprazdňovat. Ale po Derrickovi ani vidu. Doreen Robieová se zeptala jednoho vychovatele, kde je její syn. Vychovatel se zarazil, krátce se zamyslel a trochu překvapeně odpověděl:

„Derrick?“

Doreen přikývla.

„Ten tady dneska vůbec nebyl, určitě ne.“

Co, prosím? To snad není možné. To nemůže být pravda!

Doreen mu nejdříve nevěří a ptá se i ostatních pracovníků tábora, jestli neviděli Derricka, byť jen na chvíli, kdekoli. Všichni jen vrtí hlavou. *Derricku, kde jsi? Můj bože, snad se ti nic nestalo!* V tu chvíli má Doreen srdce až v krku. Zmocnil se jí do té doby zcela neznámý pocit: panika.

Doreen volá svému manželovi Dalovi (34), který pracuje jako výrobní asistent v tiskárně v centru města. Mluví spolu jen krátce, řekne manželovi, že nemůže najít Derricka, a oběma je hned jasné, že musejí jednat okamžitě. Již za několik minut stojí Doreen v kanceláři šerifa a oznamuje mu záhadné zmizení jejich syna.

Přibližně ve stejnou dobu, jen půldruhého kilometru dál, se vrací jiný chlapec domů. Na svůj věk je spíš malý, má rezavé vlasy, pihy a obvykle nosí brýle, které se mu však při hodině tělocviku před necelými dvěma týdny rozbily. Tento třináctiletý chlapec bydlí s matkou Tammy Smithovou, nevlastním otcem Tedem a dvěma sestrami na západní straně Savony v šedivém dřevěném domě, který volá po renovaci. Jeho příchodu si všimne jen Ted. Chlapce pozdraví, ale nepostřehne, že před ním schovává ruce – protože je má potřísněné krví. A Ted nereaguje, ani když s ním chlapec prohodí pár slov.

„Byla to docela legrační situace. Samozřejmě jsem mu nemohl říct, co jsem provedl. Ale přesto jsem mu řekl alespoň něco, protože jsem se toho chtěl stůj co stůj zbavit: ‚Táto, teď už je mi líp!‘ Pak jsem si umyl ruce a šel si zahrát jedno kolo nintendo. Odpoledne, když nikdo nebyl doma, jsem si vypral krev i z oblečení.“

Všichni dosažitelní policisté distriktu, hasiči, desítky dobrovolníků, ale i přátelé rodiny Robieových pročešávali okolí a bez ustání se ozývalo naléhavé volání „Derricku!“ Snad se ozve a dá o sobě vědět. Odpovědi však bylo stále jen ticho, jako by chlapec existoval jen na fotografii, kterou dostali policisté a všichni ostatní účastníci pátrací akce.

Čtyři a půl hodiny, plných naděje i strachu a vzájemného povzbuzování, byly pro Doreen a Dalea Robieovy jako věčnost.

15:45. Okamžik pravdy, zároveň však i začátek strašného dramatu, když policejní důstojník na louce na okraji lesa spatřil mrtvé tělo malého chlapce, oblečeného do červených krátkých kalhot a žlutého trika s nápisem „Jsem malý čert“. Tyto znaky odpovídají popisu pohřešovaného, stejně jako barva vlasů. Po několika minutách již není pochyb, ale ani naděje. Je to Derrick Robie a je mrtev.

„Za pět minut jsem se k tomu klukovi zase vrátil. Měl jsem strach, že třeba nebude mrtvý. Měl jsem strach, že možná už ani nebude v tom křoví. Za každou cenu jsem chtěl mít jistotu, že je ten kluk opravdu mrtvý. Myslel jsem si totiž, že když bude mrtvý, nebudu si muset dělat starosti a všechno bude v pořádku. No a on tam pořád ještě ležel. Strašně se mi ulevilo a odjel jsem.“

Derrick leží na mechovém koberci vedle ostružinového křoví, poblíž skupinky stromů, jako by si tam jen lehl a pokojně usnul.

„Asi po půlhodině, kdy jsem toho kluka zabil, jsem se k němu ještě jednou vrátil, protože se mi to tak nelíbilo. Nechtěl jsem, aby ho našli rychle. Proto jsem jeho tělo od táhl do křoví.“

Až při bližším ohledání byla zjištěna závažná poranění hlavy. Vedle těla leželo několik malých kamenů, velikosti míčku na baseball, ale ještě jeden, velký jako míč na košíkovou. Od místa nálezu do domu rodiny Robieových to není ani 300 metrů.

„Když jsem byl s tím klukem hotov, odtáhl jsem ho na to místo pod stromy a nechal ho tam ležet. Ani jsem ho vlastně neznal. Pak jsem běžel ke svému kolu, které jsem si předtím schoval v trávě, a odjel jsem. Nejdřív jsem ale ještě vykouřil pár cigaret.“

Když Derrickovi rodiče dostali zprávu o smrti syna, chtěla se Doreen ihned rozběhnout na místo nálezu těla, aby mohla být naposledy se svým synem. Alespoň to. Policisté ji však od toho taktně odradili. Dale seděl v té chvíli ve svém křesle mlčky, jako duchem nepřítomný. Čtyřiatřicetiletý otec byl myšlenkami u svého syna, který se však už nikdy nevrátí, nikdy ho nebude moct vzít do náruče, nebude s ním moci promluvit ani pár slov a neuvidí ho vyrůstat. Jen jedno je v tento okamžik největšího nervového vypětí jisté – už nic nebude tak jako dřív.

Veskrze zvláštní situace nálezu mrtvého těla připravila nejen specialistům na ohledání místa činu pořádný hlavolam, protože tady nic nedávalo smysl. Vedle Derrickova mrtvého těla, přibližně u jeho pasu, ležel rozšlapaný banán, nedaleko byl pohozený prázdný obal od koncentrátu práškového nápoje (Kool-Aid) a jím byl postříkán nejen obličej oběti, ale i jizvy po poranění. Napravo vedle horní části těla ležel zmačkaný papírový ubrousek. Zvláštní bylo i to, že boty oběti ležely vedle jeho rukou, mimoto stáhl pachatel Derrickovi kalhoty i spodky a již pouhým pohledem bylo zřejmé, že násilí se pachatel dopustil i na řitním otvoru oběti, stopy spermatu však nalezeny nebyly.

„Když byl mrtvý, vzal jsem si jeho balíček se svačinou. Byl tam jeden banán. Ale já banány nenávidím. Proto jsem ten banán hned rozdupal. Proč jsem to udělal s nápojem Kool-Aid, ani sám pořádně nevím. Můžu jen říct, že jsem měl pocit, že musím toho kluka potrestat a ještě jednou mu způsobit pořádnou bolest. Zkrátka jsem strašně zuřil. Ten klacek jsem mu strčil do zadku. Chtěl jsem jen vědět, jaké to bude. Sám nemám ani ponětí, jak jsem na to přišel.“

Podle výsledku ohledání těla musel Derrick zemřít strašnou usmrtí – mnohočetná poranění lebky, výrony do mozku a pohmožděniny na hlavě, rozsáhlé trhliny a krvácení v hrudní tkáni a perforace střevní stěny jsou němí svědkové surového násilí. Podle odhadu expertů musel smrtelný zápas trvat šest až sedm minut.

„Za každou cenu jsem chtěl, aby byl mrtvý. Ale on pořád vydával takové komické zvuky. Proto jsem vzal menší kámen a několikrát jsem ho uhodil do pravé strany lebky, ale to mu nezpůsobilo žádná větší poranění. Proto jsem vzal mnohem větší kámen a nechal jsem mu ho třikrát spadnout na hlavu. Pak jsem mu ten velký kámen hodil ještě dvakrát na hrud.“

Bodové krevní výrony ve tkáních krku, obličeje a očích mrtvého ukazují podle předběžného ohledání na to, že vedle „tupého násilí“, které bylo příčinou smrti, musel být vyvíjen „déletrvající útok na krk“ oběti. Jako příčina úmrtí bylo předběžně stanoveno „tupé mozko-lebeční trauma a udušení“.

„Popadl jsem ho za krk a škrtil ho. Ten kluk křičel a mlátil kolem sebe rukama a nakopl mě. Myslím, že zápas trval asi minutu. Pak se už nebránil. Uvolnil jsem stisk krku a on začal lapat po dechu. Tak jsem ho znovu stiskl, až se už ne-

hýbal. Vzal jsem papírový ubrousek z balíčku jeho svačiny a chtěl mu ho nacpal do krku. Nepodařilo se mi to, protože mě najednou kousl do prstu. Tak jsem ho začal zase škrtit a škrtil jsem ho pořád dál, až byl konečně klid.“

Vyšetřovatelé zrekonstruovali nejprve průběh tohoto obzvláště brutálního zločinu. Podle nálezů z místa činu, svědeckých výpovědí, zprávy z pitvy a životních zvyklostí oběti, dospěli k závěru, že vrah potkal Derricka náhodou a k činu se spontánně rozhodl, jakmile se naskytla vhodná příležitost, protože nikdo jiný než Doreen Robieová, která jako pachatel nepřicházela v úvahu, nemohl vědět, že se chlapec bude zdržovat na místě setkání.

„Toho kluka jsem neznal, ani jsem nevěděl, jak se jmenuje. Jen jsem ho předtím několikrát viděl. Když chtěl toho dne projít kolem mne, řekl jsem mu: ‚Hej, ty!‘ V ten moment se ten kluk otočil. Okamžitě jsem věděl, že ho musím dostat někam, kde mu budu moci ublížit. Chtěl jsem ho zmlátit, způsobit mu bolest. Musel trpět, pořádně trpět.“

Derrick byl nalezen v menším lesíku, kde se obyvatelé Savony obvykle ve svém volném čase nezdržují. I jeho matka řekla, že syn neměl důvod být na místě, kde bylo nalezeno tělo, a neměl ani důvod být kdekoli v blízkém okolí. Vyšetřovatelé tedy usoudili, že pachatel chlapce do lesa vylákal. Jeho přítomnost na tomto místě nedávala smysl ani s ohledem na prázdninový program, protože mohli předpokládat, že by spíše měl být nalezen na přímé cestě do tábora.

„Zeptal jsem se ho, kam má namířeno. Řekl, že jde do tábora. Trošku jsem se zamyslel, co bych mu měl říct, aby šel se mnou. Pak jsem dostal nápad. Řekl jsem mu, že znám

zkratku, a zeptal se ho, jestli nechce jít se mnou. Ale ten kluk nechtěl, protože mu jeho matka zakázala chodit s cizími lidmi.“

Snažil jsem se ho proto uklidnit: ‚Hej, to je přece OK, já jsem tady, nemusíš mít strach.‘ Ale on zkrátka nechtěl. Moc dlouho jsem se nerozmýšlel. Toho kluka jsem chtěl za každou cenu dostat. Tak jsem ho chytil, vzal ho kolem ramen a přinutil jsem ho jít se mnou. Ještě předtím jsem schoval svoje kolo. Pak jsme šli k tomu lesíku. Nebylo to daleko. Najednou se začal bránit. Pustil tašku na zem, kopal mě a bil do mě pěstmi. Chtěl pryč. Začal jsem zuřit.“

Pracovní hypotéza číslo tři: Takřka s jistotou můžeme říci, že se v případě hledaného jedná o staršího dospělého, pedofila – velmi pravděpodobně nejde o obyvatele Savony – a ačkoli nebylo na těle nalezeno sperma, čin měl sexuální motiv. Záhadou nadále zůstávalo neobvyklé uložení bot oběti, postříkání nápojem Kool-Aid, papírový ubrousek, rozšlapaný banán a poranění konečnicku. Z pohledu pachatele je však toto jednání, podle názoru vyšetřovatelů, méně důležité. Vrah je patrně psychotik, nebo blázen.

„Když jsem toho kluka zabil, necítil jsem se nijak špatně. Spíš jsem měl dobrý pocit jakéhosi osvobození. Když jsem toho dne šel do postele, spal jsem jako mimino.“

Zpráva o Derrickově násilné smrti zasáhla bez rozdílu všechny obyvatele Savony jako úder blesku vrženého na ně z „Rattlesnake Hillu“, zalesněného strmého horského hřebene, který se nad obcí tyčí jako ochranná stěna a vytváří přirozenou hranici na východní straně. Do vesnice, kde zná každý každého, všichni si vzájemně věří, nemusejí zamykat domovní dveře a trestný čin je místním lidem bytostně cizí, vtrhlo zlo a ukazuje svoji odpornou pracku.

Další šok otřásl obyvateli obce, když se začalo šuškat, že chlapec byl dokonce sexuálně zneužit a je tedy obětí „sexuální bestie“. O ní se možná kdysi psalo v novinách ve zprávách o strašných vraždách v dalekých velkoměstech, podobná „monstra“ a „příšery“ však lidé znali jen ze špatných detektivek nebo filmů. Až doteď. A protože takový „ostudný čin“ nebylo možno přisoudit nikomu ze spoluobytel, musí být pachatelem někdo cizí, někdo, kdo určitě nebydlí v Savoně, v nejhorším případě muž z některé ze sousedních vesnic. Ale s pravděpodobností hraničící s jistotou je to spíše zlý chlap se strašně dlouhým záznamem v rejstříku trestů a pocházející z jiného amerického státu. Zde se ocitl náhodou a určitě už se nikdy nevrátí.

Všichni lidé mluví nejen o oběti, ale i o jejích rodičích. Mnozí s nimi cítí a nabízejí jakoukoli pomoc. Jsou ale i tací, kteří přemýšlejí, kdo také nese vinu na této tragédii. Výsledek těchto úvah se donese k Doreen Robieové okamžitě, samozřejmě nikoli osobně, nýbrž písemně a přirozeně anonymně. „Zatracená cour!“ píše se v jednom urážlivém dopise. „Jak jsi jen mohla nechat jít své dítě samotné?!“

Doreen Robieová bloudí každý den po domě, zoufale jako tygr v kleci, a marně hledá Derricka. Ví velmi dobře, že chlapce nenajde, ale to bloudění jí dává příležitost oddávat se lákavé představě, která nakonec vždycky splaskne, ale alespoň na krátký opojný okamžik zmírní její bolest. A jsou i takové magické okamžiky, byť jen velmi vzácné, kdy si Doreen myslí, že před sebou vidí „DJ“ v krátkých kalhotách a tričku, jen vztáhnout ruku a dotknout se ho – opravdový zázrak, který ale zmizí, jakmile chce Derricka obejmout.

Zatímco členové místní státní policie vyslechli více než 500 svědků a prověřují obvyklé podezřelé (policii známé pachatele sexuálních a násilných činů z tohoto kraje), na

jiném místě pomalu klíčí znepokojivé podezření. Jsou to prarodiče 13letého Erika ze Savony. Nepředpokládají sice, že by jejich vnuk mohl být pachatel, ale poté, kdy čin vešel ve všeobecnou známost, všimli si, že se chová nějak divně. Podezřelé jim byly zejména některé zvláštní otázky: Co se stane, když se ukáže, že pachatelem je dítě? Co je test DNA? Co tím může policie zjistit? Můžou jít děti za vraždu do vězení? A na jak dlouho?

Jejich vnuk toho chlapce nezabil, to nemůže být pravda, nadto ani trochu neodpovídá policejnímu popisu pachatele, nedávno uveřejněnému v novinách (hledaný je dospělý pedofil). Erikova teta měla se svým synovcem během posledních dnů stejné zkušenosti, a proto předpokládá, že mohl být nepozorovaným svědkem vraždy a je teď pod pachatelovým tlakem, nebo je dokonce vydírán, a proto se tak divně chová a mlčí.

Ať již to bylo jakkoli, 34letá rezolutní teta vidí, že je nezbytné okamžitě jednat, chce mít jistotu. Přečetla všechny novinové články o „DJově vraždě“, zná všechny strašlivé detaily přepokládaného průběhu činu, které byly uveřejněny, a dobře ví, co její synovec má, či nemá rád.

Záhry přijde k Erikovi neohlášená návštěva. Jeho teta právě nakoupila v supermarketu a údajně přitom myslela i na svého milého synovce a tvrdí, jak moc důležité jsou vitamíny pro mladého člověka a tak dále. Teta mu laskavě podává, samozřejmě kvůli péči o jeho zdraví, jistý druh ovoce.

„Nechceš banán?“

Eric protáhne obličej. „Nenávidím banány!“

„Aha...“ Teta doslova ztuhne, ale nedá na sobě nic znát, banán vrátí zase do tašky a odejde. V příštích hodinách se v rodině Smithových o ničem jiném nemluví. Uvažují, jak si mají vyložit Erikovu reakci a jaké důsledky z toho mají vyvodit. Horečně o tom diskutují, ale nedospějí k žádnému řešení.